

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik FRA: Brandes, Georg (1919-02-11)

Citation: Brandes, Georg: "BREV TIL: Hegel, Frederik FRA: Brandes, Georg (1919-02-11)", i *Mindebogen 1932 : Breve Fra Georg Brandes*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 17. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991827-000-shoot-L0019918270000008.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mindebogen 1932 : Breve Fra Georg Brandes

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kbhvn. 11. Febr. 1919.

[Til Fr. Hegel],

Madame Narichkin tilsendte mig gennem en russisk Journalist, jeg kender noget til, sit hele tykke Manuscript til Gennemlæsning og Bedømmelse — selvfølgelig er slige Sendinger mit Livs Rædsler.

Jeg læste fem eller sex af den rigelige Snes Skitser og saa strax, at Damen — der er Datter af den store Minister Witte

— trods sin Faders Dygtighed — ikke var andet end en Dilettant. Hun skriver som Feuilletonist med en Del mindre Talent end en Andreas Winding eller Anker Kirkeby, ser overfladisk og skildrer overfladisk. Tilmed er hendes Fransk s. 185aa ufuldkomment, at Texten absolut maatte gennemses af en Indfødt. Den bekjendte finske Professor Werner Söderhjelm, hvem hun ligeledes havde givet Manuscripter at læse og som havde været godmodig nok til at gennemlæse det Hele, finder som jeg, at det er pureste Dilettanteri. Jeg tilbagesendte Damen hendes Haandskrift med et Par høflige Ord, takkede hende for den beviste Tillid, sagde, at jeg paaskønnede, hun kun skrev om, hvad hun selv havde set og iagttaget, meddelte, jeg kun havde havt Tid til at læse 5—6 af Stykkerne, men at jeg strax tilbagesendte M. S. for at det ikke skulde gaa tabt.

Disse Ord, som enhver velopdragen Mand vilde anvendt, satte til min Forundring Damen i Ekstase, hun betragtede dem som en Art Hyldest, vilde strax komme til mig og tale med mig. Vi har nogle fælles Bekendte, Fyrst Krapotkin og hans Familie, og hvad hun mundtligt fortalte om disse Mennesker, var egentlig mere levende og naturligt end hvad hun havde skrevet om dem.

De har maaske tænkt paa at udgive M. S. paa Dansk, og her ønsker jeg ikke at fraraade, dels fordi det vilde være mig meget ukært om De sagde Damen, jeg fraraadede Dem Udgivelsen, dels fordi saadanne lette Varer vist i Reglen finder et større Publikum end Ting, der gaar dybere. Saa det er muligt, hendes Skildringer vilde behage . . .

Den gode Modtagelse, Cæsar har faaet, synes mig at være et nogenlunde paalideligt Varsel om, at Publikum ikke vil være uden Købelyst overfor Bind om lutter danske Æmner, som jo ikke bliver dyrere end en 10 Kroners Penge.